

7 aprilie - 13 aprilie

Daniel și timpul sfârșitului

Textul de memorat: „Împăratul a vorbit lui Daniel și a zis: «Cu adevărat, Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Domnul împăraților, și El descoperă tainele, fiindcă ai putut să descoperi taina aceasta!»” (Daniel 2:47)

Domnul a avut planuri mari cu poporul Israel de odinioară: „îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt” (Exodul 19:6). Acest neam sfânt, această împărăție de preoți avea sarcina de a da lumii mărturie că Domnul este singurul Dumnezeu (vezi Isaia 43:10,12). Din nefericire însă, el nu și-a împlinit chemarea sacră și a ajuns rob în Babilon.

Însă, în ciuda dezastrului adus de robia aceasta, Dumnezeu a putut să-și facă martori chiar din unii dintre iudeii luați robi la Babilon. Prin Daniel și cei trei prieteni ai lui, El a realizat, într-o anumită măsură, desigur, ceea ce nu reușise să facă prin Israel și Iuda. Într-un anumit sens, acești bărbați au arătat cum ar fi trebuit să fie și ce ar fi trebuit să facă Israel ca popor.

Da, este adevărat că ei au trăit într-o cu totul altă epocă. Dar unele calități ale lor ne pot servi drept model acum, în timpul sfârșitului, când suntem chemați, ca popor, să fim martorii lui Dumnezeu într-o lume care, la fel ca lumea de atunci, nu-L cunoaște. Ce lecții putem desprinde din viața lor?

Duminică, 8 aprilie – Credincioși în cele mai mici lucruri

Domnul Isus a spus: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari” (Luca 16:10). Problema nu este că lucrurile cele mai mici ar fi importante în ele însele, pentru că nu sunt; de aceea se cheamă „cele mai mici”. După cum știm, fie din proprie experiență, fie din exemplul altora (fie din ambele), problema este că primul compromis conduce la un al doilea compromis și apoi la al treilea și tot așa, până când se ajunge la compromis „și în cele mari”.

Cu acest gând în minte, să trecem la studiul experiențelor lui Daniel și ale prietenilor lui, robi în Babilon, așa cum sunt prezentate în capitolul 1.

1. Ce ne spune poziția adoptată de Daniel, Hanania, Mișael și Azaria despre rolul pe care ar fi trebuit să-l aibă poporul Israel în lume? Daniel 1:8,11-15; Deuteronomul 4:6-8; Zaharia 8:23

Textul nu asociază în mod direct alimentația lor cu faptul că erau „de zece ori mai destoinici” în „înțelepciune și pricepere” (Daniel 1:20) decât toți ceilalți, dar legătura există totuși în pasaj. În capitol se mai spune și că Dumnezeu le-a dat înțelepciune și pricepere. Altfel spus, Dumnezeu a putut să lucreze prin ei fiindcă ei l-au fost credincioși când au refuzat să mănânce hrana necurată din Babilon. Ei au ascultat și El le-a binecuvântat ascultarea. N-ar fi putut Dumnezeu să lucreze la fel prin poporul Israel din vechime, dacă el ar fi fost credincios legământului cu tot atâta zel ca acești patru tineri? Desigur că ar fi putut. Și va lucra la fel prin noi, cei care trăim în zilele finale, dacă îi suntem credincioși.

Ca biserică, am primit multă lumină și mult adevăr și este necesar să ne întrebăm: Am fost noi credincioși și ascultători? În același timp, cum putem lua poziție individual ca să fim martori puternici pentru Dumnezeu?

Luni, 9 aprilie – Smerenia lui Daniel

Capitolul 2 din cartea Daniel i-a ajutat pe nenumărați oameni să creadă în Dumnezeul Bibliei. El prezintă o puternică dovadă rațională nu atât despre existența lui Dumnezeu, cât, mai ales, despre preștiința Sa.

2. Citește Daniel 2. Ce dovezi avem în acest capitol despre existența lui Dumnezeu? Cum este posibil ca un om care a trăit în urmă cu mai bine de două mii cinci sute de ani să descrie cu atâta acuratețe situația din Europa de acum (vers. 40-43), dacă nu prin revelație divină?

Daniel I-a atribuit lui Dumnezeu în mod deschis și fără sfială meritul pentru descoperirea și interpretarea visului. Ce simplu ar fi fost să-și asume înțelepciunea și capacitatea aceasta, mai ales că îi fuseseră deja recunoscute! Însă el știa că adevărul era altul. Rugăciunile sale și ale prietenilor (vers. 17-23) dovedeau dependența lor totală de Dumnezeu. Fără El, ar fi murit și ei odată cu ceilalți înțelepți.

Daniel a subliniat înaintea împăratului ideea că niciunul dintre înțelepții, vrăjitorii și magii lui nu reușiseră să-i spună ce visase, dar că Dumnezeu cerului are puterea de a descoperi tainele, fiindcă El este singurul Dumnezeu adevărat.

În smerenia și dependența lui de Dumnezeu, Daniel a reușit astfel să fie un martor puternic. Și dacă el a avut nevoie de smerenie atunci, cu cât mai mult avem noi nevoie de smerenie astăzi! El nu cunoștea planul de mântuire atât de bine cum îl cunoaștem noi. Dacă există un lucru care ar trebui să ne păstreze smeriți, atunci acela este cunoașterea efectelor jertfei Domnului Isus pe cruce.

Ce ar trebui să ne învețe jertfa Domnului Isus despre smerenie? Ce ne spune ea nu numai despre păcătoșenia noastră, ci și despre dependența noastră totală de Dumnezeu pentru mântuire? Care ar fi soarta ta dacă nu ar exista jertfa Sa? Vezi Galateni 6:14.

Marti, 10 aprilie – Chipul de aur

Cercetătorii Bibliei au remarcat relația dintre Daniel 3 - experiența celor trei tineri evrei în valea Dura - și Apocalipsa 13 - descrierea persecuției cu care s-a confruntat poporul lui Dumnezeu în trecut și se va confrunta în zilele din urmă.

3. Ce asemănări există între Daniel 3:1-6 și Apocalipsa 13:11-15?

În ambele capitole, închinarea ocupă locul central și este vorba despre o închinare impusă cu forța. Forțele politice aflate la cârmă cer închinarea datorată lui Dumnezeu.

4. Citește Daniel 3:13-18. Ce concluzii putem trage de aici cu privire la situațiile cu care ne vom confrunta în zilele din urmă, dar și cu privire la modul în care ar trebui să le înfruntăm?

Nebucadnețar, cel mai puternic conducător de pe pământ, a râs de acești tineri și de Dumnezeul lor, spunând: „Care este dumnezeul acela care vă va scoate din mâna mea?” Dar a aflat în scurt timp cine era Dumnezeu, pentru că a declarat mai târziu: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!” (vers. 28).

După minunea la care a fost martor, Nebucadnețar a avut convingerea că Dumnezeul acestor tineri este deosebit.

Să presupunem că tinerii aceștia nu ar fi fost scăpați de flăcări, posibilitate pe care ei au luat-o în calcul de altfel (vers. 18). Ce motiv ar mai fi avut să nu se supună poruncii împăratului? Experiența lor este o mărturie clară despre credința lor și despre dispoziția lor de a-și apăra convingerile, indiferent de consecințe.

Ce motive avem să credem că vom rămâne credincioși în zilele din urmă, când se va pune problema închinării? Dacă nu suntem credincioși acum în „cele mai mici lucruri”, ce motive avem să credem că vom fi credincioși într-o situație atât de importantă precum criza finală?

Miercuri, 11 aprilie – Convertirea neamurilor

Capitolul 3 din Daniel s-a încheiat cu declarația lui Nebucadnețar, care recunoaște existența și puterea Dumnezeului adevărat. Însă recunoașterea aceasta nu echivalează cu experiența nașterii din nou despre care Isus a spus că este esențială pentru mântuire (vezi Ioan 3:7). Și, după cum observăm în capitolul următor, Nebucadnețar nu era nici pe departe un om convertit.

5. Care era problema acestui om? Daniel 4:30

Până la finalul capitolului, Nebucadnețar a învățat, în urma unei experiențe dureroase, că Dumnezeu are toată puterea și că, fără Dumnezeu, el nu era nimic.

„Monarhul, atât de mândru odinioară, a devenit copilul umil al lui Dumnezeu; conducătorul tiran și arogant a devenit un împărat înțelept și îndurător. Acela care îl sfidase și îl hulise pe Dumnezeul cerului a recunoscut acum puterea Celui Preaînalt și, cu seriozitate, a căutat să promoveze temerea de Iehova și fericirea supușilor lui. Sub mustrarea Aceluia care este împăratul împăraților și Domnul domnilor, Nebucadnețar a învățat, în cele din urmă, lecția pe care toți conducătorii trebuie să o învețe, și anume că adevărata măreție constă într-o bunătate adevărată. El L-a recunoscut pe Iehova ca Dumnezeu cel viu...” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, p. 361)

6. Ce adevăruri despre Dumnezeu exprimă Nebucadnețar? Daniel 4:35?

Daniel 4 se încheie cu recunoașterea de către un păgân a autorității, stăpânirii și puterii Dumnezeului „evreilor”. Dintr-un anumit punct de vedere, scena aceasta prefigurează evenimentele din biserica timpurie, când, în urma mărturiei date de iudei și prin puterea lui Dumnezeu, păgânii au aflat adevărul despre Domnul și au început să proclame acest adevăr în lume.

Citește Ioan 3:7. Când ne gândim la evenimentele din zilele sfârșitului, primele subiecte care ne vin de obicei în minte sunt decretul de moarte, închinarea și persecuția. Care este însă cel mai bun mod de a ne pregăti pentru timpul sfârșitului, potrivit declarației Domnului Isus din acest text?

Joi, 12 aprilie – Credințioșia lui Daniel

7. Citește Daniel 6 și apoi răspunde la următoarele întrebări:

- Ce ni se spune despre caracterul lui Daniel? Ce lecții putem desprinde de aici despre cum ar trebui să fim noi găsiți la o analiză minuțioasă?
- Ce incidente din acest capitol ne trimit cu gândul la evenimentele finale descrise în Apocalipsa 13:4,8,11-17?
- Pune-te în locul lui Daniel. Ce scuze ar fi putut aduce ca să evite rugăciunea și să scape de pedeapsă?
- De ce crezi că a continuat totuși să se roage ca de obicei, deși ar fi putut să abandoneze rugăciunea o vreme?
- Ce afirmație a împăratului Darius dovedește că el știa câte ceva despre puterea Dumnezeului lui Daniel și înainte de a-l arunca în groapa leilor? Ce dovezi avem că Daniel îi dăduse deja mărturie despre Dumnezeul căruia îi slujea și I se închina?

Vineri, 13 aprilie – Un gând de încheiere

„Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei lumii, prorociile raportate de Daniel cer atenția noastră deosebită, deoarece se referă chiar la timpul în care trăim. Împreună cu ele trebuie unite învățăturile din ultima carte a Scripturilor Noului Testament. Satana i-a făcut pe mulți să creadă că părțile profetice ale cărților lui Daniel și Ioan, descoperitorul, nu pot fi înțelese. Dar făgăduința este lămurită - o binecuvântare deosebită va însoți studierea acestor prorocii. «Cei înțelepți vor înțelege» s-a spus despre vedeniile lui Daniel care urmau să fie desigilate în zilele de pe urmă; iar despre descoperirea dată de Hristos slujitorului Său Ioan, pentru călăuzirea poporului lui Dumnezeu prin toate veacurile, făgăduința este: «Ferice de cine citește și de cei ce

ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea!»” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, pp. 377-378)

De obicei, când studiem cartea Daniel ne ocupăm de ridicarea și căderea națiunilor, de judecată și eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu din strâmtorare. Totuși cartea lui Daniel ne învață, prin exemple concrete, și cum să ne pregătim personal pentru încercări și persecuție. Exemplele acestea conțin idei importante pentru credincioșii din zilele din urmă. Sigur că este important să știm despre „semnul fiarei”, „timpul strâmtorării” și persecuția apropiată, însă, dacă nu avem experiența necesară cu Dumnezeu, aceste cunoștințe nu vor ajuta decât la condamnarea noastră. Mai presus de toate, avem nevoie de experiența nașterii din nou pe care Daniel, prietenii lui și chiar Nebucadnețar însuși au avut-o.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Luca 20 - Ioan 2

1. Cum a explicat Mântuitorul prinderea Sa pe ascuns, nu „în toate zilele” cât fusese prezent în templu?
2. În ce situație a folosit Isus metafora „copacului verde” și a „celui uscat”?
3. Ce vorbe rostite de Ioan Botezătorul i-au determinat pe primii doi ucenici să meargă după Isus?
4. De ce nu avea Isus încredere în cei care au crezut în El la Ierusalim?

Istoria mântuirii, capitolul 7

5. Ce subiect îl tulbura pe Enoh?